

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – I. ÉVFOLYAM – 30. SZÁM, 2008. AUG. 24

Kedves Testvéreim!

A mai Igében egy olyan ember kérdez Jézustól, akinek az a hivatása, hogy ismeri Isten Igéjét, ismeri a törvényt, hiszen ezt tanulta. Kíváncsi arra, hogy az új rabbi, akit ahol megjelenik, azonnal nagy tömeg vesz körül, mit tanít. Jézus

Ekkor előállt egy törvénytudó, hogy megkíséرتse őt, és ezt kérdezte: „Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” Ő pedig ezt mondta neki: „Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod?” Ő pedig így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.” Jézus ezt mondta neki: „Helyesen feleltél: tedd ezt, és élni fogsz.” Ő viszont igazolni akarta magát, és megkérdezte Jézustól: „De ki a felebarátom?” Válaszul Jézus ezt mondta neki: „Egy ember ment le Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik kifosztották, meg is verték, azután félholtan otthagytva elmentek. Történetesen egy pap ment azon az úton, de amikor meglátta, elkerülte. Hasonlóképpen egy lévita is odaért arra a helyre, és amikor meglátta, ő is elkerülte. Egy úton levő samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta; odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Aztán feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és ápolta. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósnak, és azt mondta neki: „Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom neked. Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe esett embernek?” Ő így felelt: „Az, aki irgalmas volt hozzá.” Jézus erre ezt mondta neki: „Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj.”

Lk 10, 25-37

arról beszél, hogy eljött közétek Isten országa: „Betelt az idő és elközelített már az Isten országa: térjeteK meg, és higgyetek az evangéliumban.” (Mk 1,15) A törvénytudó egészen személyesen önmagára vonatkozólag felteszi a kérdést, hogy neki személyesen mit kell tenni ahhoz, hogy élete legyen egy teljesen új világkorszakban. Amikor Jézus visszakérdez, hogy hogyan van megírva a törvényben, mi kell az örök élethez, a törvénytudó hibátlanul felmondja a tanult anyagot: „Szeresd az Urat, a te

Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat mint magadat.” (27. v.) Az Isten felé irányuló kötelességünkre vonatkozólag nincs kérdése. Ott van a sok parancsolat és tanítás, hogy hogyan kell Istenhez imádkozni, hogyan, mikor és

milyen áldozatot kell áldozni, mikor és hogyan kell olvasni a Bibliát. Az, hogy hogyan kell Istennel szemben viselkedni, az világos, de a szeretet nagy parancsolatának van egy másik fele is. Az pedig a felebarátra vonatkozik. Őt úgy kell szeretnem, mint saját magamat. Az Ószövetségben a felebarát a hittársat jelenti. De hát a zsidóságon belül is annyi csoport volt és némelyek bizony szemben álltak egymással. Kötelességem olyannak is segíteni, akivel nem tudok egyet érteni, aki nem tartozik bele az én

körömbe? Olyannak is segítenem kell, akinek szívem szerint nem segítenék, sőt semmilyen közösséget nem vagyok hajlandó vele vállalni? Azt olvassuk, hogy igazolni akarta magát a törvénytudó ez által a kérdés által, amelyet feltett. Ki az én felebarátom? Ugye nem bárki? Jézus valami egészen különleges módon magyarázza meg a felebarát fogalmát. „Egy ember ment le Jeruzsálemből Jerikóba... A két város között a távolság 30 kilométer, és van köztük egy ezer méteres szintkülönbség is. Az út meredek, tele van kanyarral, teljesen kietlen, kopár kőhegyek szegélyezik és a puha kőzetben sok a barlang. Az volt akkor a rablóknak a kedvenc tanyája. Nem is akármilyen rablók voltak ezek, hanem zélóták, egy szélsőséges nacionalista csoport tagjai, akik azt tekintették céljuknak, hogy minél több római eltegyenek láb alól. Viszont, mint afféle útonállóknak, valamiből fenn kellett tartaniuk magukat, és ezért a gazdagabb, kereskedőnek látszó utasokat gyakran megtámadták. Néha válogatás nélkül is azonban leütötték a járókelőket és elvettek tőlük mindent, amit lehetett.

Egy fiatal magyar költő, Rózsa-Flores Eduardo verse jutott eszembe, amely arról szól, hogy egy külföldi kereskedő egy olyan országban dolgozik, ahol a törvény nincs mindig betartva. Miután elvégzi az üzleti ügyeit, taxival a repülőtérré akar menni. A taxis egy kietlen részen megtámadja, elveszi az összes iratát, a pénzét és a ruháját. A férfira rendőrök találnak rá, akik beviszik a rendőrsre, ott megverik a férfit és megerőszakolják. Itt ér véget a vers. A

költő, aki a Horvát Függetlenségi Háborúban harcolt, sok borzalmat és kegyetlenséget láthatott, versében valószínűleg nem egy fiktív történetet mesél el. Ez a költő által leírt eset ugyan extrém példa, de arra mutat rá, hogy kegyetlen világban élünk. Ez a kegyetlenség már a kisgyerekeknél is megfigyelhető. Sokat tudnának mesélni a pedagógusok arról, hogy a legfiatalabb generáció tagjai milyen irgalmatlansággal viselkednek egymáshoz. Nem divat a figyelmesség, a másoknak a szánása. Az irgalmasságot ma sokszor gyengeségnek hívják, az erőszakot pedig talpraesettséggel és találékonysággal.

Egy ember ment le Jeruzsálemből Jerikóba. Rablók támadják meg, valami hihetetlen gyorsasággal rajtaütnek, kifosztják, félholtra verik és ott hagyják. Reggel még minden rendben volt, most pedig öntudatlan állapotban fekszik valahol a sivatagban, teljes kiszolgáltatottságban. Egy ember. Ez az ember teljesen kiszolgáltatott helyzetbe kerül és segítségre van szüksége. Arra halad-tában meglátja egy pap, aki éppen Jeruzsálemből jön, elvégezte kultikus kötelességét - tehát nem kell attól tartania, hogy tisztátalanná, és a rituális feladatok elvégzésére alkalmatlanná teszi magát -, és most valószínűleg haza tart. Látja az úton fekvő szerencsétlenül jártat. Nem szentel neki különösebb figyelmet, de ez a rövid idő is épp elég arra, hogy regisztrálja, hogy mi történt. Gondosan kikerüli a férfit. A következő, aki arra jár, egy lévita. A szöveg kihangsúlyozza, hogy hasonlóképpen arra jár és hasonlóképpen cselekszik. Nem vesz tudomást a bajba

jutottról. Lehet, hogy még sokan jártak aztán arrafelé, ahol a segítségre szoruló feküdt. Jézus már csak azt nevezi meg, aki változást hoz a történetbe. Egy elenséges nép közül való, egy samáriai megy arra. Iszonyatos gyűlölet feszült a zsidók és a samáriaiak között abban az időben. Az egyik bibliamagyarázó, aki kint élt sokáig Izráelben, elmondja: beleélte magát abba, amikor Jézus előadhatta ezt a példázatot. Amikor ideért, hogy ott fekszik félholtra verve egy zsidó és jön egy samáriai, akkor el tudja képzelni, hogy a hallgatóság lélegzet visszafojtva hallgatta: mit csinál a samáriai vele? Belerúg, leköpi — csak ez következhetett a két nép viszonyából. S akkor lehajol, s elkezd kezelni. Elsősegélyben részesíti. Itt halk moraj futhatott végig az akkori hallgatóságon. Nem igaz! Ilyen nincs!

Ha már Rózsa-Flores Eduardo révén érintettük a délszláv háborút, próbáljuk meg átültetni az irgalmas samaritánus történetét Koszovóba. A Római birodalmat a rendfenntartó erőkhöz lehetne hasonlítani. Egy ortodox szerbet megvernek és egy muszlim albán segít rajta. A pap és a lévita a megvert férfit meglátta és elkerülte. A hithük által megvetett samáriai meglátja és megszánja. Fertőtleníti a sebet borral és olajat önt rá, amely segít behegedni a sebet. Az irgalmas samaritánus azonban nemcsak abban a pillanatban akar gondoskodni a szerencsétlenül járt férfiről, amikor rátalál, hanem gondja van a gyógyulására, a teljes felépülésére is. Azzal hogy elviszi egy fogadóba, elér az elsősegély-nyújtás határára a szélére. A pap és a lévita

majdnem befejezi azt, ami a rablóknak csak félig sikerült, hiszen azok a férfit „csak” félholtra verik. A samaritánus pedig nem elégszik meg azzal, hogy megmenti. Gondja van a bajba jutott teljes gyógyulására. Az irgalma, a szánakozása indítja erre. Ő nemcsak észre vette a félholt férfit, hanem meg is szánta. Az irgalmas samaritánus nemcsak sajnálni kezdte a beteget, hanem megállította az állatát, leszállt róla, kicsomagolta a fertőtlenítőszerrel, letérdelt mellé és elsősegélyben részesítette, utána pedig tartósan is kezelte. Nemcsak a szíve mozdult meg, hanem a keze is, és ez az igazi irgalmasság. Az irgalmassággal kapcsolatban nagyon fontos elmondani, hogy ezt az egy helyet kivéve minden esetben Isten vagy Jézus az alanya annak: megszánni. Ez sajátosan isteni tulajdonság és Jézus adja azoknak, akiket az Ő Lelke újjászüli.

Manapság a legtöbb ember, ha a segítséget kéri, rögtön visszakérdez, hogy ki az illető, akinek segítségre van szüksége. Jézus arra tanít, hogy azt kérdezzük, hogy mire van szükség, hogy hogyan tudnánk segíteni? Ahogy Isten nem személyválogató, úgy nekünk sem szabad adott esetben azon gondolkodni, hogy valaki megérdemli-e a segítségünket vagy sem, méltó-e rá vagy nem.

Isten adjon nekünk irgalmas szemet amelyik lát, észreveszi a másik szükségét. Isten adja, hogy ne maradjunk meg csupán annál, hogy észreveszünk valamit, valakit, hanem váljon tetté a mi irgalmasságunk.

Ámen

(Elhangzott 2008. augusztus 17-én)

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Bibliaóra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól. A nyári időszakban (július, augusztus) a Bibliaórák szünetelnek.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológián (Černá 9, Prága 1), az 5. emeleten, a kápolnában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen.

(korus@refnet.cz)

REFORMÁTUS HÍRMONDÓ

– **Bodnár Noémi**, mint a Prágai Református Missziós Gyülekezet vezetője és képviselője, részt vett **Szöke László**, soros **cehországi magyar nagykövet** bemutatkozó találkozóján. A találkozóra, melyre a csehországi magyar szervezetek vezetői hivatalosak, augusztus 19-én került sor.

PROGRAMAJÁNLÓ

– **augusztus 31-ig** még megtekinthető **Mosberger Róbert fényképkiállítás**.

A vándorfényképész Prága parkjaiban

és terein mutatta be Camera obscura sátrát, melyben a sötétbe zárt fény segítségével a feje tetejére állított külvilág jelent meg. A különféle tárgyakból kreált lyukkamerákkal készült képek megtekinthetők a PMKK Klub-helyiségében.

(www.hunginst.cz)

BÖLCSESSÉG

„Meg kell várni a dolgokat...

Meg kell várni egy angyal, vagy egy szent türelmével,

amíg a dolgok - emberek, eszmék, helyzetek -, melyek hozzád tartoznak, eljutnak hozzád. Egyetlen lépést sem sietni feljűk, egyetlen mozdulattal, szóval sem siettetni közeledtűket.

Mert bizonyos emberek, eszmék, helyzetek, melyek életedhez, jellemedhez, világi és szellemi sorsodhoz tartoznak, állandóan úton vannak feléd. Könyvek. Férfiak. Nők. Barátságok. Megismerések. Igazságok. Ez mind feléd tart lassú hömpölygéssel, s találkoznodok kell egy napon...

Ha sietsz feljűk, elkerűlheted azt, ami fontos, és személyesen a tiéd. Várj nagy erővel, figyelmesen, egész sorsoddal és életeddel.”

(*Márai Sándor*)

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina. Lapunkat ingyenesen terjesztjűk, de fenntartására bármilyen segítséget örmömel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mađ. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP